

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CE-LOR CE BINEVEȘTESC CELE BUNE.”

Anul XIII.

CE-LOR CE BINEVEȘTESC PACE.

No. 7.

”Ce veți face voi, fraților?”

Metodismul, este o asociație religioasă întemeiată de frații Wesley în primele decenii ale secolului al 18—lea. Când a fost întemeiată, prezenta un contrast isbitor în comparație cu mediul înconjurător: membrii săi erau sinceri și zeloși cercetători ai Sf. Scripturi; aveau o purtare morală, exemplară și vrednică de imitat în societate. Asociația și-a primit numele de „metodism” tocmai dela faptul că țineau strict ca studiul Sf. Scripturi și săvârșirea întregului serviciu divin, să fie făcut după o anumită metodă. Membrii asociației nu foloseau niciun fel de alimente sau băuturi cari ar fi putut în vreun fel să fie vătămătoare sănătății. Ei nu vizitau localurile unde Domnul lor nu ar fi primit să meargă împreună cu ei, așa ca: teatru, cafenele, diferite jocuri și distracții lumești, precum și în îmbrăcăminte, ei erau cunoscuți pentru simplitatea lor.

Așa a mers un timp. Și a fost bine. Și era putere în biserica lor. Dar, cei cari începuseră mișcarea, acei oameni consacrați din sinceritate lui Dumnezeu și cauzei Sale, bărbații aceea căroră nu le-a venit deloc prea greu să părăsească patria și avutul lor din Anglia, spre a merge în Olanda; iar de aci, din cauză că erau extrădați în mâinile prigonitorilor lor, nu s’au speriat de greutățile vieții, ci au mers în patria libertății din America. Greutățile nu-i intimidau, împrejurările triste prin cari treceau nu-i descurajau. Erau — și se considerau singuri — pelegriani, străini și călători, pe acest pământ călătorind cu dorul în inimă după o patrie mai bună, după patria cerească.

Cât timp conduseră mișcarea astfel de bărbați, moralul s’a menținut. Scumpe le erau experiențele făcute cu începutul lucrării! Ei văzuseră mâna lui Dumnezeu intervenind ca să-i ajute totdeauna și pretutindeni. Dar rând pe rând ei cad, trec la odihnă, la conducerea

lucrării vin alți bărbați, se ridică alte elemente, unii acomându-se mai mult sau mai puțin curentului nefast care îi înconjura. Dar curentul lumesc a devenit puternic. Chiar îndrășneț. Și iată dovada. La o conferință anuală, ținută în America, a venit în discuția adunării propunerea (!): „Dacă tineretul să fie lăsat liber să meargă la teatru, sau nu?” Chestiunea a prezentat un deosebit interes. Se credea chiar că va fi favorabil admisă. Dar în cele din urmă se ridică un bătrân — unul dintre cei cari luaseră parte la acțiunea de pionerat a lucrării — și zise: „Când s’a început mișcarea noastră, nici nu se pomenea de așa ceva. Priviți vă rog la sacrificiile cu cari i s’a pus bază! Priviți la spiritul de consacrare și abnegație al pionerilor lucrării; priviți la sacrificiile făcute de ei și la morala care a caracterizat începutul mișcării, și, în fața acestei mulțimi de martori, care dintre voi este gata să ridice mâna spre a decreta astfel de precepte de viitor, pentru tânăra generație care se ridică acum?” Pătruns până în suflet, plângea bătrânul, plângând împreună cu el întreaga adunare! Cu unanimitate, această propunere a fost respinsă și ștersă din program.

Și au trecut ani. Și toți pionerii bătrâni au coborât în mormânt. Generații tinere s’au ridicat, luând, desigur, și conducerea lucrării. Și iată că la o Conferință, asemenea celei ținută cu mulți ani în urmă, se aduce din nou propunerea: „Dacă tineretul să meargă sau nu la teatru?” Propunerea e propunere. Ea trece în discuție. Și cine s’o mai combată? Ea se votează, precizând că „tineretul este liber să meargă la teatru!” Dacă ar fi fost acum de față frații Ioan și Carol Wesley! Dacă ar fi fost cel puțin bătrânul de altădată! Ei s’ar fi ridicat cu siguranță să vorbească împotriva acestei propuneri. Ar fi combătut-o, ar fi infierat-o,

și cu siguranță că ea ar fi fost ștearsă din program. Dar, nu; nu mai era nimeni care s'o combată. Ei trecură cu vederea neajunsurile ce aveau să rezulte din acest fapt, și votară! Se comisese o neiertată greșală! Ce influență stricăcioasă a urmat acestei pripite hotărâri! Câte compromisuri i-au urmat. Până și lepădarea credinței în a doua venire reală a Domnului Isus! Erau consecințele unui pas greșit!

Și pe bună dreptate, unul dintre frații noștri conducători, om al lui Dumnezeu și cu o mare răspundere în conducerea mișcării Advente, istorisind cele de mai sus, se adresa, într'o ședință de comitet, cu întrebarea: „*Ce veți face voi, fraților?*” „*Ce măsuri veți lua voi în fața valului de stricăciune și corupție care ne atacă din toate părțile? Veți lăsa voi tineretul să meargă la teatru? Li veți îngădui? Și nu numai la teatru; dar le veți da permisiunea să meargă acolo, unde Domnul Isus nu și-ar găsi plăcerea să fie de față?*”

Și acum, frații mei, și surorile mele, indeosebi tineri, „*să ajungem noi până acolo încât să constituim o îngrijorare serioasă, pentru lucrare și conducătorii ei? De ce să nu luăm noi inițiativa, și să ne întrebăm pe noi înșine: „Ce vom face noi, fraților?”*”

Frate și soră! Gândește-te că, mergând acolo, meditația d-tale nu se va mai ocupa cu Domnul Hristos. Gândește-te că mântuirea îți este în primejdie. Legătura cu Dumnezeu slăbește. Nu te mai simți atras spre rugăciune. Sau dacă o faci, ea este ceva rece și formal. Mîntea îți va fi ocupată cu cele văzute și auzite și cu înfrigurata așteptare a desnodământului imaginar atât al filmelor cât și al romanelor. Diavolul și-a ajuns ținta, te-a capturat. Și astfel, omul se pierde din cauza propriei sale alegeri.

Și acum cu privire la purtarea în exterior.

Astăzi, există o frenetică alergare după ceea ce isbește ochiul. Frații mei, dacă podoaba noastră va fi „cea din afară, care stă în împletirea părului, în purtarea de scule de aur, sau în îmbrăcămintea hainelor”, și nu va fi „omul ascuns al inimei, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”, atunci noi nu suntem pe urmele Domnului nostru Isus, atunci nu am ajuns să-L înțelegem pe deplin, nu suntem cu adevărat convertiți, pocăiți!

Să fim personalități de cari Domnul să nu se întristeze că și-a vărsat sângele zadarnic!

Căci, cât folos este într'o îmbrăcămintă țipătoare, care este o crimă în fața celui care citește epistola vieții și purtării mele sau a d-tale! Cu o astfel de purtare și acomodare luminează, s'ar putea ca nici noi să nu intrăm în ceruri, și nici pe alții să nu-i lăsăm să intre. Și pentru ce? Pentru nimica toată! Pentru împodobirea unui corp slab, neputincios, dela care poate, peste câteva clipe, în urma unui accident, îți-ai întoarce fața ca să nu-l mai privești!

Privind la simplitatea în toate a Domnului Isus, nu e așa că ne-ar roși fața, dacă El personal ar fi aci lângă noi, când ne-am găsi în extrema modei?

Să nu uităm că adevărata valoare a cuiva, constă în frumusețea caracterului; căci, calitățile sufletului și purtarea cuviincioasă acopăr, și întrec cu mult defectele fizice, dacă cineva le-ar avea.

Să ne luăm deviza: „In simplitate constând frumusețea creștinismului, noi vrem s'o practicăm; și atunci, cu siguranță vom scuti pe cei pe cari Domnul i-a rânduit să poarte grija Comunității Sale, să mai pună întrebarea:

„*Ce veți face voi, fraților?*”

Brașov

G. Graur.

© PRIVIRE ASUPRA LUMII

Civilizația modernă se clatină pe temeliiile sale. Ea se dovedește neputincioasă de soarta care apasă asupra acestei lumi. Observatorului nepărtinitor al evenimentelor, epoca în care trăim noi îi apare ciudat de turburată. Departe de a se ameliora, situația nu face decât să se înrăutățească și aceasta în ciuda tuturor eforturilor ce se depun pentru a reda omenirii dulcea liniște care a caracterizat secolul trecut. (1814—1914).

În domeniul politic este greu a găsi motive de optimism și speranță. Statutul european a

fost răsturnat de sus până jos. Harta Europei modificată formează obiectul unor discuțiuni nefârșite; vechile certuri sunt departe a se potoli și de pretutindeni se ivesc noi cauze de neînțelegeri. „*Toată Europa*”, a zis istoricul Ferrero, „*se găsește într'o stare de turburare politică mai mult sau mai puțin profundă*”.

Pretutindeni se văd manifestările variate ale unui dezechilibru cronic.

Occidentul luptă cu forțe inegale, contra greutateților de ordin politic și economico-financiar. Trebuie să se echilibreze bugetul, să se

reducă numărul șomeurilor, să se asigure apărarea națională, să se facă față tuturor împrejurărilor cu mijloace limitate și adesea artificiale. Problemele sunt atât de acute încât aduc după sine aproape fără schimbare căderi de guverne, dizolvări de parlamente, lovituri de Stat reușite sau nereușite, schimbări neașteptate . . . Nestabilitate și neliniște pretutindeni. *Nesiguranța a spiritelor și oscilare a conștiințelor.*

Bolșevismul, această luptă împotriva neantului, exploatează nemulțumirea și mizeria celor fără de lucru, cărora le promite pâine și libertate. El este hrănit de contrazicerile și nestatornicia oamenilor și întreține pretutindeni cea mai periculoasă dintre himere. E deajuns să-l studiem un moment, pentru a ne da seama că în fiecare an își schimbă programele și directivele sale și că în țara unde este aplicat el subjugă pe lucrător celei mai rușinoase dintre dictaturi și mizeriei sociale, morale și materiale celei mai negre.

Pe de altă parte, redeșteptarea Orientului nu neliniștește Occidentul. Hegemonia lumii trece dela un punct la altul. Din Europa a trecut în America și într'o bună zi ar putea trece Pacificul pentru a se așeza definitiv în Extremul-Orient. De sigur, aceasta este o anticipare, dar ea găsește argumente pentru a se justifica. Acum câțva timp, Doctorul Legendre, scria: „Opt sute de milioane de Asiatici, fără a pune la număr pe Africani, se ridică astăzi, într'o frenezie a liberării, împotriva rasei albe. Or, Moscova, suflă din rășputeri asupra acestui foc. Toată civilizația noastră este în joc“.

Există Societatea Națiunilor, veți zice. Foarte bine. Ea discută de mult timp asupra creării unei Federațiuni europene, asupra dezarmării, etc. etc. . . . Sesiunile sale sunt lungi, laborioase, și adesea sterile, după cum se poate vedea zilnic în ziare. Și această neputință a Societății Națiunilor tocmai în chestiuni vitale, nu trebuie cătuși de puțin să ne bucure; din potrivă . . .

Spiritul dela Locarno, nu este, în realitate, decât o iluzie plăcută, o dulce visare. Pactul din 1925 a fost numit: *marele armistițiu european* și s'a crezut sincer, în acel moment, că o nouă eră — adevărată Epocă de aur — începea pentru oamenii Cât de crude au fost eve-

nimentele pentru acei cari s'au hrănit cu aceste iluziuni și cât de departe este situația actuală ca să ne dea asigurări liniștitoare asupra viitorului . . .

O afirmare mai mult a durerilor, a lipsurii de care suferă lumea astăzi, la ora când scriu, este și *Conferința mondială economică* ce și-a început zilele acestea lucrările la Londra. Delegați ai tuturor țărilor globului, au venit cu dorul sincer de a rezolva atâtea probleme ce apasă omenirea cu greutatea lor: criza economică, șomajul, etc. etc., probleme de a căror rezolvare, spun ei, atârnă reîntoarcerea unor timpuri mai prospere, mai fericite, căci, amintind suferințele lumii în ultimii ani și încetinirea comerțului internațional, precum și cifra enormă a șomajului, care atinge în toată lumea 30 milioane, d. MacDonald, premierul Angliei, în discursul de deschidere al amintitei Conferințe, zice:

„*Aceasta nu mai poate continua, căci altfel s'ar putea ca viața să se revolte împotriva suferințelor și puterile disperării să târască cu ele câștigurile trecutului*“.

Observați seriozitatea vorbelor sale. D-sa termină astfel: „Trebue ca, înainte de a ne despărți, să facem să renască speranța și energia. Lumea așteaptă înfăptuirile noastre. Stă în puterea noastră să i le dăm“.

La rândul-ne dorim acestei Conferințe economice toată reușita; însă pe baza experienței trecutului, avem dreptul să fim sceptici.

Singura putere în stare să rezolve fericit temerile omenirii nu este decât acela care a zis despre Sine: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“. Mat. 28, 18.

Puterea și înțelepciunea omenească se va dovedi și de astă dată neputincioasă.

De aceea cei cari vor să afle pacea și statornicirea unor lucruri bune, să apeleze la Acela care Singurul poate ajuta: Isus Hristos.

după Ch. Gerber.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
București IV.

Extras din volumul „INDRUMĂRI OMILETICE”

de ILARIE TEODORESCU

Predicatorul în exercitarea misiunii sale, trebuie să aibă anumite calități, între cari cele mai însemnate sunt următoarele:

Vieță neprihănită, religiozitate și convingere intimă.

Intr'o predică se tratează cu preferință adevărurile credinței și ale moralei. Nu se poate deci, ca un necredincios, să învețe poporul tocmai aceea ce-i lipsește lui mai mult și nu se poate obține rezultate satisfăcătoare dela propovăduirea unui învățător, căruia ascultătorii îi răspund în față: „Doctore, vindecă-te pe tine însuși”. Quintilian, marele dascăl de elocință susține chiar, că oratorul cu o vieță pătată și fără o purtare corectă, este lipsit de țaria puterilor suflatești, așa precum cere elocința. Dacă unui orator profan i se cere probitate ca să fie ascultat, aceasta cu atât mai mult se impune predicatorului bisericesc. El trebuie să fie în purtare și vieță pildă vrednică de urmat păstoritorilor săi. Aceea ce învață pe alții ca să facă, el trebuie ca să facă mai întâiu, căci dacă una va predica și alta va face, atunci predica lui va fi un chimb al răsunător și fără niciun folos pentru ascultători. Se poate întâmpla chiar, să se descopere pe el însuși, voind a arăta felul și urmările unui păcat și să producă ilaritate sau să dea ocazie celor ce-i ascultă vorbirea ca să-i discute purtarea.

Tot așa, *predicatorul trebuie să fie religios și convins deplin asupra adevărilor religioase pe cari le propune prin cuvântarea sa.* Lipsa de convingere intimă la un propovăduitor al Evangheliei descoperă în el pe omul ipocrit și fățarnic. Unui astfel de predicator, căruia îi lipsește credința și convingerea, de bună seamă că-i lipsește și libertatea de a cuvânta. Nesiguranța, sfiala și lipsa de curaj îi aruncă în suflet neliniște și nemulțumire și-l împiedică de a fi la înălțimea chemării sale.

Mai mult, predicatorul lipsit de caracter, necinstit, mincinos și prihănit, este dăunător în calea mântuirii, căci el în loc să clădească, va dărâma. Pe un asemenea predicator, poporul deprins cu servirea și predica lui, îl va asculta, dar va crede și va trăi abătut ca și el; iar când el se va distinge ca bun slujitor și predicator, atuncea îl va socoti ca pe un actor, care-și joacă bine rolul.

Predicatorul religios, dimpotrivă, simte o mare mulțumire când predică. El vorbește după cum cugetă și în toată libertatea. Religiozitatea lui îl descoperă ca pe un iubitor de adevăr, pătruns de credința învățăturilor pe cari le predică și ca un model vrednic de imitat. Aceea

ce predică el, este primit cu bunăvoință și încredere. Inimile ascultătorilor sunt câștigate pentru adevărul predicat și voința lor este cu siguranță înduplecată de a urma după acest adevăr căci ascultătorii văd întrupată în vieță predicatorului aceeași vieță duhovnicească cuprinsă în Sfânta Evanghelie.

Viețuirea neprihănită în castitate și temere fiiască de Dumnezeu, să fie deci pedestalul pe care să se urce predicatorul ca să-și rostască cuvântarea sa, spre a câștiga pentru Domnul inimile ascultătorilor săi. „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca să văză faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri”, Mat. 5, 16, este cuvântul Domnului de care predicatorul îndeosebi trebuie să țină seamă.

Fericitul Ieronim, cu privire la religiozitatea și vieță neprihănită a predicatorului se rostește: „Faptele tale să nu desmintă cuvântul tău, ca nu cumva vorbind tu în biserică, cineva în trecere să răspundă: De ce tu însuși nu faci aceea ce zici? Ce minunat învățător este acela care cu pânțelele plin îndeamnă la ajunare! Lăcomia o poate acuza și furul; gura, mintea și mâinile predicatorului lui Hristos însă, trebuie să nu se contrazică”.

Predicatorul prin urmare, ca să corespundă acestei înalte demnități, se cere ca să strălucească printr'o credință tare și prin curăția moravurilor. El trebuie să aibă frică de Dumnezeu și rușine de oameni.

CONȘTIINCIOZITATE, HOTĂRIRE ȘI INTENȚIE CURATĂ.

Aceste trei calități sunt foarte apropiate între ele, toate gravitând către același scop, care este arătarea cuvântătorului bisericesc ca model de virtute.

Predicatorul trebuie să fie conștiincios în împlinirea îndatoriei de a predica Cuvântul, să fie hotărît ferm de a-și împlini această sfântă datorie și să aibă intențiune curată când urcă treptele amvonului.

Predicatorul conștiincios și cu intenție curată, nu se sue pe amvon ca să-și arate erudițiunea și talentul, spre a fi admirat și laudat de oameni, ci ca să-și facă numai datoria și ca să descopere ascultătorilor săi bunătatea, dreptatea și mărirea lui Dumnezeu. El nu vânează protecție și privilegii prin amvon, ci caută numai ca să împace pe credincioși cu Dumnezeu prin învățătura credinței și moralei.

Deci predicatorul cu intențiune curată își face conștiincios și hotărît datoria. El tinde în

exercitarea demnității predicatoriale ca să aducă pe calea adevărului pe toți cei rătăciți, să-i abată dela rău și să-i îndrepteze la bine.

Un asemenea predicator când este lăudat pentru meritele și destoinicia sa, se smerește pe sine și mărturisește că frumusețea și efectul produs de cuvântarea sa, sunt urmările darului lui Dumnezeu, care l-a pus în stare și i-a dat putere ca să învețe poporul în chip potrivit dorințelor Lui și pentru îndreptarea scăderilor morale. El se socotește drept un simplu administrator al unui bun străin, întrucât știe că lumina minții și puterea cuvintelor sale, cum și mișcarea inimii și ascultarea credincioșilor, sunt curate daruri dumnezeiești.

Tot astfel predicatorul conștiințios și hotărît în a-și face datoria purcede fără nici o teamă la combaterea abaterilor morale ale poporului, cu toată critica contra sa. El consideră critica deopotrivă de periculoasă cu lauda și fără să ție seamă de ea, predică cu tărie și curaj despre păcatele și scăderile morale ale ascultătorilor săi.

Prin urmare, predicatorul în toate ocaziunile, trebuie să rămâie liber de orice influențe din afară și într'armat numai cu puterea primită în dar dela Cel de sus, să lucreze cu conștiință, hotărît și cu intențiune curată în ogorul Domnului, pentru preamărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletească a credincioșilor.

PRUDENȚA.

Intre calitățile pe cari trebuie să le aibă predicatorul este și *prudența*. Această calitate în-deosebi se impune pentru demnitatea oficiului predicatorial.

Lipsa de prudență a predicatorului, împiedică efectul favorabil al cuvântării, risipește orice simpatie și îndepărtează atențiunea ascultătorilor. Un cuvânt nu tocmai bine ales, sau o aluziune nechibzuită, se poate ca să ridice predicatorului orice încredere față de ascultătorii săi. De aceea, predicatorul trebuie să fie prudent și să caute în vorbirea sa, ca să întrebuițeze cuvintele după loc, timp, împrejurări și ascultători, spre a nu nemulțumi pe cineva.

Totdeauna să fie binevoitor și cu dragoste părintească față de toți. Să nu se ridice în contra vreunei persoane, să nu folosească expresiuni și aluziuni nepotrivite și nici să cuteze a umili sau a rușina pe vreunii dintre ascultătorii săi.

Omul, din firea lui, e slab și supus greșelii, fapt de care trebuie să se ție seamă într'o cuvântare bisericească. La anumite împrejurări, predicatorul se cuvine ca să mângâie, să îndemne și să încurajeze, nu numai să mustrе și să certe. Să biciuiască necredința și imoralitatea cu toată seriozitatea, dar față de necredin-

cioși și păcătoși să se arate plin de îndurare și compătimire.

Asemenea este prudent din partea predicatorului ca să se ferească în cuvântare de a face glume sau de a da loc la scene hazlii prin care se vatămă seriozitatea lui ca predicator, cum și vestirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Tot așa este prudent pentru prestigiul predicatorului ca să păstreze o ținută rezervată față cu vorbele răutăcioase și acuzările răspândite, în public contra sa. Să nu transforme amvonul în bară de tribunal și el din părinte și învățător al poporului să nu se facă avocatul propriilor sale acuzări.

În legătură cu acestea, predicatorul prudent trebuie să se ferească de a răspândi zăzanie, ură și pornire de răzbunare, acolo unde el este chemat ca să semene sămânța dragostei creștinești și a tuturor virtuților morale, cari izvorăsc dintr'însa.

Printr'o asemenea ținută, în care se distinge prudența, predicatorul se descoperă pe sine a fi adevărat apostol, cugetând și lucrând numai pentru reușita cuvântului Sfintei Evanghelii.

ȘTIINȚA TREBUINCIOASA.

A fi învățat e condiția de căpetenie care se cere persoanei pusă ca să învețe pe alții și însușirea pe care predicatorul trebuie să o posedे necondiționat. El este îndatorat a vesti adevărurile credinței și ale moralei, în așa fel ca toți cei ce ascultă cuvântul lui, să înțeleagă aceste adevăruri, să se convingă de însemnătatea lor și să-și călăuzească pașii după dănsese.

Ca să-și împlinescă însă această datorie așa cum se cuvine, predicatorul trebuie să aibă cultură teologică, spre a cunoaște temeinic aceste adevăruri și ca să poată explica poporului poruncile lui Dumnezeu și rostul viețuirii după aceste porunci.

În afară de cultura teologică, predicatorul trebuie să aibă și o cultură generală, sau cel puțin cultura studiilor profane în deaproape legătură cu omul și înclinările sale sufletești și trupești.

El mai ales este îndatorat a cunoaște limba în care propovăduiește, spre a vorbi corect și frumos. Asemenea trebuie ca să cunoască inima omului și simțimintele ei, spre a ști cum să miște prin vorbirea sa pe ascultători, apoi firea omului și tot ce se leagă cu ea, ca să fie în măsură a da remedii potrivite și în cunoștiință de cauză când se va simți nevoie.

În fine predicatorul ca să corespundă deplin misiunii sale și în vedere că ascultătorii lui pot fi de diferite vârste și ocupațiuni, de diferite categorii ca stare socială, culturală și materială, trebuie ca să aibă și cunoștiința celui mai potrivit mod de a predica, spre a fi în-

șeles de toți și spre a fi încununată cu deplin succes activitatea lui. *Pentru aceasta se cere ca predicatorul să fie inteligent, cu vederi largi, cu judecata dreaptă și fără defecte în pronunțare, cum și cu multă autoritate dobândită prin practică pastorală.*

ELOCVENȚA.

Elocvența este o calitate de seamă. De aceea predicatorul care, pe lângă alte însușiri are și darul vorbirii elocvente, e mai presus de orice așteptare.

Elocvența e o forță în vorbire, cu ajutorul căreia predicatorul poate împărtăși ascultătorilor săi convingerile sale și reușește a-i câștiga pentru adevărul predicat, cu alte cuvinte prin elocvență predicatorul poate convinge, poate mișca și îndupleca pe ascultătorii săi.

Însușirea de a fi elocvent nu stă în frumusețea vorbirii sau în răsunetul vocii, ci numai în tăria puterilor sufletești cu cari este înzestrat predicatorul. Poate un vorbitor să fie împodobit cu toate darurile, dacă n'are și puterea de a convinge, de a mișca inima și de a îndupleca voința la fapte, nu se poate zice că este și elocvent.

De aci necesitatea pentru predicator de a studia bine obiectul asupra căruia e hotărât ca să vorbească cum și mijloacele cele mai potrivite de cari se poate servi în vorbire despre acel obiect. Asemenea tot de aci reiese obligațiunea pentru predicator de a fi el însuși pătruns de adevărul obiectului propus, spre a produce în ascultători însufleșirea cerută pentru săvârșirea faptelor la care tinde prin cuvântarea sa.

Însuși Domnul nostru Isus Hristos a fost elocvent în vorbirile sale după cum spun Sfinții Evangheliști și după cum se poate vedea din cuvântările sale retorice, pline de icoane vii și de figuri neasemănat de frumoase.

Nu mai încape dar nici o îndoială că predicatorul trebuie să aibă și calitatea de a vorbi elocvent, ca să fie în stare de a-și cumpăni bine ideile și de a întrebuința expresii chibzuite, potrivite scopului pentru care predică. Această calitate este necesară predicatorului și pentru considerațiunea că el n'are azi puterea de a face minuni, cu cari Sfinții apostoli adesea își întăreau cuvântarea lor.

ZEL.

E o mare virtute pentru omul care-și îndeplinește datoria cu zel și tragere de inimă în sfera ocupațiilor sale. Zelul este punctul hotărâtor dela care atarnă reușita deplină a unei acțiuni. Acest lucru se observă în toate întreprinderile omului și în măsură mai mare se observă el la îndeplinirea datoriei de a vesti Cuvântul lui Dumnezeu.

Predicatorul este zelos atunci când tinde cu toată sârguința a-și face datoria și a se desăvârși în arta vorbirii frumoase. Zelul dar este însușirea caracteristică prin care predicatorul dobândește tăria de a întrebuința în vorbirea lui simțimintele sale cum și toate mijloacele în stare de a convinge, de a mișca inima ascultătorilor și de a le îndupleca voința.

Un predicator zelos, vorbește sub impulsivitatea vieții a celor ce cugetă și simte el și numai spre a-și face datoria; biciuește viciul și imoralitatea ori unde le întâlnește și fără a căuta în fața cuiva; laudă virtutea și fapta bună fără a linguși sau a aștepta să fie răsplătit și nu are în vedere decât pe Dumnezeu, al căruia credincios slujitor este, și folosul ce poate aduce ascultătorilor prin vorbirea lui.

Ogorul arat și semănat, mai are nevoie și de plivă ca să aducă seceriș îndestulător și bun. Meritul predicatorului deci atunci este mai mare când a pus toată stăruința ca să-și termine lucrul început și deaceia el are nevoie de zel spre a priveghea neconținut ogorul ce i s'a încredințat și a plivi într'însul iarba cea rea și vătămătoare a necredinței și a imoralității.

ALTE CALITAȚI ALE PREDICATORULUI.

În afară de calitățile arătate până aci, predicatorul spre a corespunde oficiului predicatorial, trebuie să fie înzestrat și cu alte calități între cari cele mai însemnate sunt: memorie, simț, fantezie, bunăvoință, ținută demnă, piept sănătos, vorbire frumoasă, auz muzical, vocațiune, etc....

De memorie și simț are nevoie, pe de o parte, spre a ține minte faptele, evenimentele istorice, adevărurile dumnezeiești ce are să predice cum și cuprinsul cuvântării; iar pe de alta, spre a se mișca de tot ce este bun, adevărat și sfânt, spre a se bucura cu cei ce se bucură și a se întrista cu cei ce plâng.

De fantezie și bunăvoință asemenea are nevoie, spre a da cuprinsului predicii vioiciunea și căldura, atât de necesare pentru a produce efectul dorit; iar pe de alta spre a dovedi în vorbe și faptele lui o ținută de adevărat părinte, bun și blând față de toți, buni și răi, drepti și păcătoși.

Tot așa se cere ca predicatorul să fie înzestrat și cu unele calități trupești, întrucât organele trupești prin cari se manifestă în afară puterile sufletești își au importanța lor deosebită pentru ascultătorii vorbirii sale.

O ținută demnă, o figură plăcută, un exterior îngrijit impune dela început, iar un piept sănătos, o vorbire frumoasă și un auz muzical, contribuie împreună la desăvârșirea succesului unei cuvântări prin ajutoarele ce dau fiecare în parte.

Mai importantă însă decât toate aceste însușiri este vocațiunea sau înclinarea firească a predicatorului către amvon, dispozițiunea lui religioasă și interesul viu pe care-l poartă față de Biserică și de viața religioasă a poporului.

Vocațiunea este așa de importantă, încât fără ea predicatorul n'ar fi în stare ca să-și facă bine datoria și să folosească cu ceva acelora cărora le va vesti cuvântul Sfintei Evanghelii.

În vederea acestora, se impune celor ce sunt lipsiți de vocațiune și au primit totuși forțați de unele împrejurări, calea acestui apostolat ca prin voință neclintită, prin studiu serios și prin încercări stăruitoare să câștige aceea ce ar fi putut să aibă prin vocațiune întru îndeplinirea conștiințioasă a oficiului predicatorial.

OBIECTUL PREDICĂRII.

Alegerea materiei pentru compunerea predicii este primul lucru pe care trebuie să-l facă un predicator, și de aci însemnătatea ce se dă obiectului predicării în omiletică.

Domnul nostru Isus Hristos a descoperit obiectul predicării când a poruncit sfinților Săi ucenici și apostoli ca „să predice Evanghelia la toată zidirea și să învețe popoarele ca să păzească toate câte a poruncit lor”. Potrivit acestei porunci apoi sfântul apostol Pavel a îndemnat pe ucenicul său Timoteiu zicând: „Predică cuvântul”, și a scris Galatenilor „că chiar înger din cer de ar predica altceva să fie anatema”.

Obiectul predicării dar, îl formează cuvântul dumnezeesc cu totalitatea adevărilor descoperite de Dumnezeu și propovăduite de Biserică pentru mântuirea noastră.

Aceste adevăruri formează întreaga sferă a tezaurului de credință și morală creștină. Ele se pot trata în legătură și cu diferitele momente și împrejurări din viață, privitoare la sănătate, la gospodărie, la starea economică și socială, la diferite întâmplări extraordinare de bucurie sau de întristare.

De aci principiul, că obiectul predicării pe lângă spiritul creștinesc pe care trebuie să-l aibă, mai trebuie să fie de actualitate, edificator, și interesant.

De pe amvon însă nu se poate propune aceea ce nu aparține cuvântului dumnezeesc și nu contribuie la sfințirea și mântuirea oamenilor.

Așa nu pot servi drept obiect al predicării, chestiunile cu caracter lumesc, referitoare la politică, literatură, etc. . . . și nici cele cu tendințe de a lovi în credință și morală.

Asemenea nu pot servi ca obiect al predicării, lucruri nesigure, false, minuni fictive, legende, etc. și nici chestiunile cari pot provoca pasiuni dezordonate, sau cari pot scandaliza pe

ascultători și nici disputele teologilor asupra unor puncte de credință.

ADEVĂRURI DOGMATICE ȘI MORALE.

Adevărurile descoperite de Dumnezeu, cari formează obiectul predicării, sunt referitoare la cele trei mari virtuți: credința, nădejdea și dragostea. Cele referitoare la credință se numesc *adevăruri dogmatice*; iar cele referitoare la nădejde și dragoste se numesc *adevăruri morale*.

În primul rând predicatorul este îndatorat a-și alege materia de predicat din grupul acestor adevăruri și învățături cuprinse în descoperirea dumnezească. Mântuitorul nostru în cursul exercitării misiunii Sale de Învățător a predicat:

a) *Despre Dumnezeu-Tatăl, despre ființa și însușirile Lui, despre voința Lui și despre legătura dintre el și oameni.*

b) *Despre Dumnezeu-Fiul, ființa Lui, legătura dintre El și Tatăl, scopul întrupării și rostul activității Sale pământești.*

c) *Despre Dumnezeu-Duhul Sfânt, legătura lui cu Tatăl și cu Fiul și despre pretutindințea lui ca Mângâitor și plinitor a toate.*

d) *Despre crearea lumii, despre viața veșnică, despre judecata viitoare, fericire, oșândă etc.*

După această pildă și potrivit poruncii Domnului, Sfinții Apostoli au vestit asemenea adevărurile de credință. Sfântul Apostol Pavel zice către Corinteni: „Și cuvântul meu și propovăduirea mea nu era întru cuvinte îndemnătoare ale înțelepciunii omenești, ci întru arătarea Duhului și a puterii . . . Noi grăim înțelepciunea lui Dumnezeu întru tăria cea ascunsă, care o a rânduit Dumnezeu mai înainte de veți spre slava noastră”.

Sfântul Ioan Gură de Aur grăește: „Spune-mi despre cari din obiectele cele necesare pot să te învâf, când tu odată sau numai de două ori pe an vii la noi? Despre suflet sau despre trup? Despre nemurirea sufletului, despre împărăția cerească sau despre muncă? Despre Gheenă, despre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, despre pocăință și despre iertare? Despre botez sau despre iertarea păcatelor? Despre faptele cele cerești sau pământești? Despre firea omenească, despre îngeri, despre facerea de rău a demonilor, despre ispitele diavolești sau despre purtare? Despre dogme, despre dreapta credință sau despre eresurile cele răzvrătite? Căci toate acestea și mai mult decât acestea trebuie să știe un creștin și despre toate să răspundă celor ce-l vor întreba”.

Prin urmare, după aceste dovezi, adevărurile dogmatice au fost întotdeauna dela înțelegerea Bisericii Creștine și până azi materia

cea mai de seamă pentru cuvântarea bisericească.

Și pentru că adevărurile de credință servesc drept sorginte a adevărilor morale, acestea toate se pot folosi cu succes ca materie potrivită pentru predicat întocmai ca și adevărurile dogmatice.

Adevărurile morale, ca manifestări văzute ale vieții creștine, sunt socotite ca cele mai de efect mijloace spre atingerea scopului. Ele au puterea edificatoare a faptelor cu mult mai mare ca aceea a principiilor și de aceea se pot trata cu un deosebit succes ca materie în cuvântările bisericești.

Domnul nostru Isus Hristos, în timpul activității Sale mesianice, Și-a propus învățătura Sa, în cea mai mare parte în pilde și în parabole și întotdeauna a scos încheieri privitoare la viață. A arătat cari sunt legile pe cari trebuie să se întemeieze morala predicată de El, adesea însuflând, mângâind, muștrând etc.

Numai acele cuvântări deci vor fi de efect, cari vor arăta virtutea ca fruct al credinței și păcatul ca fruct al necredinței, sau mai înțeles acela cari vor arăta oamenilor dreapta credință și ce anume regulă de purtare să aibă în viață pentru dobândirea fericirii veșnice.

Adevărurile morale și dogmatice se impun prin urmare, ca materie de tratat în predică, ca unelă ce pot pătrunde și influența sigur asupra ascultătorilor întărindu-i în credință și purtare neprihănită.

UNDE GASEȘTE PREDICATORUL ACESTE ADEVĂRURI?

Sfânta Scriptură în acest caz, este primul izvor de unde predicatorul își scoate Cuvântul Domnului, dogmele și tot materialul de care are nevoie în atingerea scopului. Sfântul apostol Pavel întărește acest lucru când zice: „*Toată Scriptura este de Dumnezeu insuflată și de folos spre învățatură, spre muștrare, spre îndreptare, spre înțelepțirea cea spre dreptate*“. De altfel Sfânta Scriptură oferă predicatorului nu numai materialul de predicat, ci și forma cea mai potrivită de a instrui, mișca și îndupleca pe ascultători, indiferent de vârstă sau condiție socială.

Cardinalul francez Maury se exprimă în această privință: „*In cărțile sfinte află idei atât de înalte; expresiuni atât de cutezătoare și energice, imagini atât de bogate, alegorii atât de potrivite, un avânt atât de sublim, tipuri atât de strălucite și varii, în cât ar trebui să ți le însușești și numai din interes și plăcere, dacă ar fi cineva atât de nefericit în cât să nu o facă din principiu și datorie.*

CHESTIUNI ȘI SFATURI PRIVITOARE LA BUNA STARE A SANATAȚII.

Din aceasta ni se descoperă marea obligațiune pe care o are predicatorul de a se ocupa între altele și de buna stare a sănătății, a gospodăriei casnice și a stării economice și sociale a credincioșilor săi fii duhovnicești.

SANATATEA TRUPEASCA.

Sănătatea trupească dă omului puțința de a munci și de a înainta ca stare materială; ea este condițiunea vieții și a fericirii unui popor. Și cu toate acestea, omul pune așa de puțin preț pe ea, încât mai nu se gândește cum să și-o păstreze și nici nu se îngrijește a se apăra de inamicii ce stau gata a o ataca la tot pasul.

De aci, reiese evident rolul important pe care-l are predicatorul față de buna stare a sănătății poporului.

În cuvântările sale, predicatorul este obligat a trata chestiunile referitoare la sănătate și a alege ca materie de predicat toate acele adevăruri religioase, cu cari poate deștepta în ascultători conștiința datoriei de a-și păzi corpul sănătos ca pe un dar sfințit, primit dela Dumnezeu.

În acest scop, de pe amvon, el va propune învățătura după care urmând păstoriții, vor prinde gust de muncă și desgust de vicii și de viața dezordonată, două lucruri prin care se poate păstra sănătatea. De altfel omul ocupat, nu găsește timp pentru vicii, ca beția, destrăbălarea și altele, cari sunt izvorul a multe rele și al boalelor în special.

Asemenea va predica, sfătuind pe ascultătorii săi ca să se hrănească bine, spre a-și păstra sănătatea și țâria de muncă și ca să-și țină corpul în perfectă curățenie. Imbrăcămintea, locuința lor, curtea și împrejurimile casei, vor forma cel mai potrivit obiect de predicat, întrucât asemenea materii folosite de predicator, îi înlesnesc calea prin care el mai cu ușurință poate să contribuie la buna stare a sănătății lor.

Sfatul de a se îmbrăca curat, de a-și schimba albiturile cât mai des, de a locui o casă igienică, văruită, luminoasă și bine aerisită și înconjurată de o curte ținută într-o perfectă curățenie, cu verdeață și pomi roditori întrânsa, este de mare folos pentru păstrarea sănătății poporului și se poate lua cu succes ca materie de dezvoltat în cuvântările bisericești.

Predicile cu un asemenea material tinzând la păstrarea sănătății creștinilor, sunt ascultate cu încredere și recunoștință de credincioși și contribuiesc în cea mai mare parte la ridicarea autorității sale de păstor și la dobândirea mai cu înlesnire a mântuirii păstoriților încredințați conducerii sale duhovnicești.

(Va urma).

Către cei ce vor să devie predicatori ai Evangheliei

„Și slujitorii lui îi vor sluji“. Apoc. 22, 3.

Vieța de pe pământ, este începutul vieții din cer; educația de pe pământ este prima instruire pentru principiile cerului; lucrarea vieții de aci este o pregătire pentru lucrarea vieții de acolo. Ceea ce suntem acum în caracter și serviciul sfânt, este adevăratul simbol pentru ceea ce vom fi.

După cum Fiul omului n'a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească (Mat. 20, 28), astfel nici voi nu vă așteptați a fi serviți, ci din contră să serviți. Lucrarea lui Hristos aici, este lucrarea Lui de sus, și răsplata noastră pentru conlucrarea noastră în această lume, va fi puterea mai mare și privilegiul și mai mare de a conlucra cu El în lumea viitoare.

„Voi sunteți martorii Mei, că Eu sunt Dumnezeu“. Isaia 43, 12.

Disciplina sau supunerea

„*Mustră, ceartă, îndeamnă cu orice îndelungă răbdare și învățatură*“.

UN ORDIN LA RAPORT:

Atâta timp cât voi comanda această formațiune, ofițerii, gradații, și soldații se vor conduce după următoarele reguli:

1. Disciplina, sau supunerea inferiorului față de superior e temelia armatei.

2. Punctualitatea, sau executarea ordinelor la timp, este sora disciplinei.

3. Împărțirea recompensei pentru cei buni și pedepsei pentru cei răi, formează dreptatea în omenire.

Supunerea este prima lecție, pe care ar trebui s'o învețe un copil. Înainte încă de a fi ajuns vârsta matură spre a înțelege, copilul poate fi totuși învățat a se supune. Prin încercări amabile, dar stăruitoare, trebuie s'o întipărim ca obiceiul în copil. În modul acesta se pot evita de timpuriu luptele ce mai târziu s'ar putea isca între voință și autoritate, care cauzează atât de mare înstrăinare și amărăciune față de părinți și învățători și care provoacă prea adesea, opunere față de orice autoritate omenească și dumnezească. Disciplina are de scop să învețe pe copil a se stăpâni pe sine și stăpânirea de sine servește esențial la adevărata educație. De îndată ce copilul a început să priceapă ceva, trebuie obligat la supunere. Intreg mediul copilului, ar trebui să-i arate că supunerea este dreaptă și rațională. Ajutați să vadă că totul stă sub lege și că nesupunerea aduce de obicei nenorocire și suferință. Dacă Dumnezeu zice: „Să nu faci“, înseamnă că el ne avertizează din iubire, contra urmări-

lor neascultării, spre a ne păzi de dureri și pierderi“. E. G. W.

„Ia aminte de tine însuși și de învățatura ta“, 1 Tim. 4, 16. Se spune că celebrul pictor și sculptor Michael Angelo, își curăța și pregătea însuși penelurile, căci era conștient de importanța instrumentelor bune. Dumnezeu face la fel cu servii săi. El îi pregătește în persoană.

Pentru ca un slujitor al lui Hristos să poată aduce pe alții la pocăință și a mântui pe cei pierduți, trebuie:

1. Să fie mai întâiu el însuși pocăit și să aibă însuși întemeiată speranța că se va mântui. Mâna care vrea să spele pe cealaltă, nu trebuie să fie murdară, ci curată. Pocăința este un „sine qua non“ la un predicator. De curățenia și desăvârșirea instrumentului, depinde în cea mai mare măsură frumusețea și desăvârșirea operei, a succesului. Un predicator în adevăr sfânt, este o armă în mâna lui Dumnezeu. Nimic mai înspăimântător decât a fi un predicator al Evangheliei și a fi în același timp nepocăit:

a) Un orb care vrea să vorbească altora despre optică, despre lumină și legile vederii, în timp ce el însuși nu vede nimic decât întunec.

b) Un surd ridicat la rangul de profesor de muzică, ca judecător al tonurilor, al armoniei și al simfoniei pe care el nici nu le aude. Evanghelia predicată de oameni necurați, imorali, răi și nepregătiți, rămâne fără efect.

2. Să ducă o vieță de credință vie și puternică. Să nu se mulțumească numai ca *stea* în rândurile credincioșilor, ci să stăruiască să le fie superior. Se spune despre Egipteni, că ei își alegeau preoții dintre cei mai învățați filozofi, pe cari apoi îi prețuia au atât de mult, încât alegeau regi din mijlocul lor.

Când ceasornicul meu nu merge bine, voi induce foarte puțini în eroare, dacă ei și-au îndreptat ceasornicele lor după al meu. Dar dacă orologiul dela observatorul astronomic, sau de pe turnul bisericii din mijlocul orașului merge rău, aproape tot orașul este indus în eroare. Un predicator este asemenea unui orologiu dela observatorul astronomic. Dacă el nu duce o vieță de curățenie morală desăvârșită, dacă el însuși nu crede adevărurile veșnice ale Evangheliei, cum pot fi mai buni urmașii lui? Mulți se dedică carierei de predicator, nu pentru a sluji spre ridicarea și salvarea celor pierduți, ci pentru interese personale, materiale. Ori unii ca aceștia întot-

deuna nu pot rămâne în serviciul lui Hristos.

3. Ținta personală a predicatorului trebuie să corespundă în toate privințele cu chemarea lui. Se spune despre un predicator, care predica așa de frumos, dar care trăia atât de urât, încât atunci când sta pe amvon, fiecare zicea: „O de nu s'ar mai da jos“, și când voia să se urce pe amvon, ziceau: „Mai bine de nu s'ar mai urca“. Asemenea caractere cu două fețe, nu vor putea servi niciodată cauza lui Dumnezeu pe pământ. Sfințenia este cea mai necesară dar în același timp și cea mai frumoasă podoabă a predicatorului. Gura, mâna și inima unui predicator al lui Hristos,

trebuie să conglăsuiească împreună. El trebuie să ia aminte într-una la sine însuși, să se observe, să se desăvârșească controlându-și până și cele mai mici defecte. Un tren în Statele Unite ale Americii, se zice că a fost oprit de niște roiuri de muște, cari s'au așezat pe roate. O insectă în aparență inofensivă, a cauzat o mare piedică. De multe ori defectele mici, împiedică pe predicator să repurteze succese mari în lucrarea Domnului.

2 Petru 1, 10; 1 Petru 5, 10; Mat. 9, 13; 2 Cor. 6, 14—17; Apoc. 18, 4; 1 Petru 2, 9; Colos. 3, 15; 3, 12; 4, 5—6; 1 Tes. 3, 13; 4, 3. 11. 12.

Din câmpul misionar

Având în vedere necesitățile lucrării evanghelice, m'am sfătuit cu fratele P. Păunescu pentru a ține adunări instructive cu slujbașii Comunităților.

Am făcut un program după care a trebuit să plecăm în câmp pentru lucrările ce aveam de făcut în colaborare cu alți conlucrători ai noștri.

Mai întâi ne-am dus la Alexandria de unde urma să continuăm lucrarea mergând de acolo în celelalte centre mai depărtate în Conferință. Sosind la Alexandria unde după invitația făcută prin fr. V. Mocanu către slujbașii Comunităților, aceștia au venit însoțiți de multe suflete interesate din comunele lor străbătând distanțe de zeci de kilometri prin umezeală și vreme rece până la localul de adunare.

Ședințele instructive ale slujbașilor Comunităților și în deosebi adunările publice din fiecare seară au fost foarte populate. La acestea din urmă publicul neavând loc în sala de adunare unde frații noștri le cedaseră locurile lor, au trebuit să rămână încă mulți pe afară ascultând Cuvântul lui Dumnezeu care străbătea prin ușa și ferestrele deschise, rămânând în multe inimi ca o sămânță aleasă și pusă în pământ bun.

După terminarea lucrărilor de acolo, înainte de plecare ni s'au mai făcut cunoscut și unele necesități din câmpul de lucru dintre care amintesc aici situația Comunității Cervenia-Teleorman. Această Comunitate cu un număr 65 de membri devotați lucrării Domnului a rămas fără local de adunare tocmai când era necesitatea mai mare. Înțelegând dășii că Mântuitorul așteaptă din partea lor dovezi de credincioșie în toate privințele, au pregătit locul necesar și au clădit un local de adunare corespunzător necesităților. Neavând însă mijloace suficiente pentru terminarea lui, au făcut apel la Conferință pentru a-i ajuta, fără să știe dășii că în

privința rezervelor Conferința nu stă mai bine de cât Comunitatea. Căci dacă Comunitatea nu poate să trimeată daruri pentru clădiri de unde ar avea aceasta rezerve să poată ajuta la clădiri. Situația a rămas pentru un moment dificilă, dar nădăjduim că Puternicul Dumnezeu care le-a ajutat de au făcut cea mai mare parte din lucru îi va ajuta să îl și termine, având El multe căi pentru încheierea lucrării, prin copiii Lui credincioși. Acolo ne-am despărțit cu speranța că bunul Dumnezeu va alege pentru Împărăția Sa încă multe suflete din poporul pașnic și primitor al Alexandriei.

Din această localitate urma să mergem la Putinei-Teleorman unde avem o Comunitate veche și întărită, dar din cauza unei răceli pe care o căpătasem în timpul călătoriei a trebuit să renunț la lucrul de acolo în timpul căruia m'am tratat scăpând de gripa ce mă amenințase cu grele urmări. Am fost însă înlocuit de alți conlucrători care l-au însoțit pe fr. P. Păunescu și l-au ajutat la toate lucrările ce au fost de făcut. Acolo frații nu s'au bucurat de aceiași liniște ca la Alexandria fiindcă unii dintre împotrivorii noștri cari auziseră de asemenea adunări, s'au pregătit să ne facă opoziție și au așteptat până când frații au fost adunați în localul de cult. Atunci au venit câțiva inși cari intrând în casa de rugăciune au căutat să provoace pe frați prin combaterea adevărului, dar Dumnezeu cunoscând cugetele lor le-a zădărnicit planul ascuns iar pe frați i-a ținut sub scutul Său și după ce le-a dat hrana spirituală necesară scopului pentru care se adunaseră s'au despărțit mulțumind lui Dumnezeu pentru darul Său.

După trei zile de suferință din cauza răcelii m'am restabilit. Atunci am plecat în comuna Belitori-Teleorman unde avem o Comunitate cu local propriu ca și celelalte despre care auzirăm. Lucrurile au mers și acolo tot ca la Pu-

tinei. Același interes pentru adevăr din partea tuturor. Aceiași râvnă din partea fraților pentru lucrare și dorință după desăvârșire în credință dar și aceleași uneltiri din partea neamicilor cari și acolo ne-au făcut neplăceri trecătoare dar pentru ei nefolositoare, căci oamenii înțelepți cari auziseră multe învățături folositoare din Cuvântul lui Dumnezeu au desaprobat o asemenea atitudine provocatoare și inimile multora s'au îndreptat către Cel care pe cei modești îi va binecuvânta cu aceleași daruri împărtășite credincioșilor cari S'au despărțit laudând pe Cel Atotputernic.

Mai interesant s'au petrecut lucrurile la Piatra Olt. Acolo când am ajuns am găsit jandarmi poștați la poarta casei unde avem sala de adunare. Ne-a mirat că jandarmii erau obligați să oprească pe credincioși de a se apropia de Dumnezeu pentru ascultarea de Cuvântul Său și a face rugăciuni pentru toți oamenii, spre binele lor.

Fratele P. Păunescu care ajunsese înaintea mea acolo, luase contact cu autoritățile comunale cărora le-a vestit solia mântuirii și le-a explicat calea adevărului.

Din pricină că frații noștri cari veniseră din depărtări fuseseră împrăștiați de jandarmi, ne-a fost imposibil să facem lucrările privitoare la serviciile slujbașilor. Totuși mărturia s'a dat celor neștiutori mai ales că fratele Șt. Ștefănescu fusese numai dânsul invitat în mod oficial de către șeful postului de jandarmi pentru a mărturisi credința noastră în public. Peste două zile la termenul hotărât fr. Ștefănescu a dat explicațiile cerute și cu acea ocazie sute de suflete au aflat adevărul, care credem că-și va face lucrarea mai departe, alegând multe suflete din întunec pentru mântuirea apropiată.

Plecând de acolo, am mers la R. Vâlcea unde am avut toată libertatea necesară, și în liniște ne-am bucurat cu frații noștri de cele împărtășite din partea lui Dumnezeu. Numai

într'o Duminică seara în timpul predicii, când un public numeros asculta Cuvântul lui Dumnezeu, atențiunea tuturor a fost întreruptă de manifestările unei femei care venise turburată că soțul ei care devenise un bun creștin se afla în mijlocul nostru. Sărmana femeie văzând aceasta, a început să se tăvălească pe jos țipând și văitându-se de teamă că bărbatul ei se poartă și rămâne între adventiști. Frații noștri au ridicat-o de jos, și i-au dat sfaturi liniștitoare, arătându-i că nu este nici o primejdie dacă soțul ei a venit să audă despre lucrările Domnului Hristos pentru mântuirea noastră. După câteva momente ea s'a liniștit și a plecat acasă cu altă impresie. Credem că rugăciunile credincioșilor care se înalță către Dumnezeu și pentru asemenea suflete îi va ajuta și ei să primească Darul lui Dumnezeu de care s'a ferit mai înainte.

Terminând lucrul în R. Vâlcea am plecat conform programului de lucru, la Craiova, apoi la Tg. Jiu și în urmă la T. Severin, unde am avut bucuria să întâlnim pe frații noștri slujbași ai Comunităților, cari au venit doritori a se pregăti cât mai bine pentru lucrarea care li s'a încredințat și pentru apropiata mântuire. Toate adunările au fost însoțite de binecuvântarea lui Dumnezeu care a avut grijă să împărtășească tuturor prin Evanghelia Sa tot ce le va servi spre întărire ca să aducă roadele așteptate de El.

Faptul că în toate părțile frații noștri chemați au venit însoțiți de multe suflete interesate, dovedește că Spiritul lui Dumnezeu este la lucru în tot locul, iar cei ce urmează chemării: „Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“, vor avea parte să se bucure de ajutorul Mântuitorului în lucrările încredințate lor pe cari, dacă le vor face cu stăruință și inimă curată vor „căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei“.

C. Popescu.

TELEGRAMA

D-lui ȘTEFAN DEMETRESCU, Str. Labirint No. 116.

Mișcat de frumoasele sentimente exprimate de dvs. cu prilejul serbării zilei de 8 Iunie, M. S. Regele mă autoriză să vă transmit Inaltele Sale mulțumiri.

Secretar particular al M. S. Regelui

C. Dimitrescu

Participanții la planul pentru cetirea Bibliei la rând

Notă.— Conform anunțului nostru din „Gazeta Slujbașilor“, No. 2 făcut în *Nota* pentru Diriginții Cercurilor Misionarilor Voluntari, publicăm aci numele acelor persoane cari au răspuns exact la toate întrebările din planul cetirii Bibliei la rând, pentru trimestrul I. 1933.

Mai sunt și alții cari au răspuns, însă din cauză că n'au răspuns exact la una sau la mai multe întrebări nu le putem publica numele. Li rugăm însă ca să stăruiască a răspunde la întrebările cari se vor publica în „Gazeta Slujbașilor“, No. 3, ca astfel în numărul viitor să putem publica și numele lor.

Deslegarea exactă, este după cum urmează:

- La întrebarea No. 1, Geneza 3, 1—5.
- La întrebarea No. 2, Geneza 18, 12—15.
- La întrebarea No. 3, Geneza 46, 34.
- La întrebarea No. 4, Exodul 3, 1—3.
- La întrebarea No. 5, Exodul 7, 12.
- La întrebarea No. 6, Ex. 29, 20 și Lev. 8, 24.
- La întrebarea No. 7, Numeri 22, 7—20.
- La întrebarea No. 8, Judecători 7, 13.
- La întrebarea No. 9, Judecători 14, 8, 9.
- La întrebarea No. 10, 1 Samuel 6, 4, 5, 18.

Numele participanților:

CONFERINȚA MUNTENIA-VEST.

Com. Antonești: Steliana Burcea; Sița T. Burcea; Iordan Ioaniță; Ilinca Ionescu; Mielu Ciobanu; Ioana A. Ionescu. *Com. București:* Le-nuța Scarlat; Petre Maria; Petrică I. Cotorogea; Adela Baci. *Com. Buciumeni:* Victor Vâlcov; Florica Apostolescu. *Com. Băduleasa:* Anghel P. Vlad; Ioan M. Bușcă; Florea D. Manea; Stancu A. Manea; Florea D. Răceala. *Com. Bujoru:* Irina Brâncoveanu. *Com. Valea-Lungă:* Nicolae Cojanu. *Com. Moșteni:* Marin Petre Pisiță. *Com. Cervenia:* Marița Dancervenia; Vanghelia Ch. D. Zârnea. *Com. Seacă:* Nicolae Pârlea; Alexandru Pârlea; Gherghina Pârlea. *Com. Secara:* Ilie Micu; Eftimie Gh. Socol; N. I. Pârlișteanu. *Com. Traian:* Stancu Sorău; Florea St. Dena; Gh. Costea. *Com. Turnu-Măgurele:* Ioan M. Stoica.

CONFERINȚA MUNTENIA-EST.

Com. Cocărești: Constantin I. Dobre. *Com. Duranlar:* Florea I. Trandafir; Niculina Dancea; Dumitru Rușcu; Neaga I. Trandafir. *Com. Gheorghîța:* Constantin Ietrei; Tudor Gh. Anton; Ioana Trifu. *Com. Silistra:* Radea Ganea. *Com. Peștera:* Zaharia Preda.

CONFERINȚA MOLDOVA DE NORD.

Com. Cernăuți I: Coslin Vasile; Ecaterina Maleck; Constantin Maleck Laborentz; Elena Jablonca; Olga Cușmiruc. *Com. Cernăuți II:* 108

Domnica Velecic; Elena Ventrade; Rozalia Turchinevici; Niculae Vove; Elena Cuznițoiu.

CONFERINȚA MOLDOVA DE SUD.

Com. Bârlad: Ion Chelan; Dumitru Volișineu; Alexandra M. Cioban; Ioan Simionescu. *Com. Berești-Tâslău:* Pintilie C. Baci. *Com. Poenești:* Mihai Hanganu. *Com. Tecuci:* Jenica Hanen. *Com. Bacău:* Olimpia Alexe; Gh. Constantinescu; Nelly Bujor; Virginia Bujor; Nicu Bujor; Vasile Marian; Maricica Alexe; Elena Melciuc; Ana Vicente. *Com. Piatra-Neamț:* Ioan N. Petrescu; Maria Smântână. *Com. Ismail:* Mihail Hioară. *Com. Focșani:* Polisienea Panait.

CONFERINȚA TRANSILVANIA.

Com. Brașov: Iohanna E. Hermann; Sussanna Hermann. *Com. Dumbrăveni:* Pompiliu Buzău Valchid. *Com. Diciosânmartin:* Soo Istvan; Szasz Mariska; Nagy Rozsika; Szasz Anus; Szasz Erzsike; Pál Juliska; Szabo Juliska; Szabo Zsuzsika; Soo Karol; Csongvay Balázs; Csongvay Kálmán. *Com. P. Atid Szolokma:* Iakab Kálmán; Iakab Poli; Katona Sandor; Nagy Adam; Szilagy Layos; Szép Arpádé.

CONFERINȚA BANAT.

Com. Petroșani: Niculina Soișim.

JOC BIBLIC

1. Care rege s'a comparat pe sine însuși cu un purece?
2. Ce pasăre a hrănit odinioară pe un bărbat? și anume pe cine?
3. Care profet, chema înainte de a profetiza, pe un cântăreț să-i cânte?
4. Cari doi profeți, afară de Iosua, lovira apele Iordanului, pentru a putea trece printr'ânsul?
5. Care prim general împreună cu regele lui, a ascultat pe servitoarea soției sale.
6. Când a nimicit odată, un ostaș, un număr de 185.000 de ostași?
7. Cărui rege i-a fost prelungită vieța, cu toate că-i sosise ceasul morții? și cu câți ani?
8. Cum se chema fratele, uriașului Goliat?
9. Care rege păgân dădu porunca, reclădirii templului?
10. Care bărbat pregătit pentru altul o spânzurătoare, și pe urmă a fost el însuși spânzurat pe ea?

P. H. Hermann.

INVITARE

La Adunarea Generală Anuală a Conferinței Banat—Crișana ce se va ține în Oradia Mare dela 10—13 August 1933.

Către toți iubiții noștri frați, surori și prietenși ai Conferinței Banat—Crișana—Maramureș.

După un timp de doi ani cari au trecut așa de repede, iară ni se oferă fericita ocaziune ca să ne adunăm și să ne încurajăm pregătindu-ne pentru timpuri mari și datorii sfinte cari ne stau în față.

Fiecare dintre noi am făcut multe experiențe cu Dumnezeu, constatând cum ne-a condus El și ne-a purtat de grijă în aceste timpuri profetice.

Lupta pentru credință, ca și cea pentru existență a fost în acești ani trecuți mai aprigă ca până acum. Poate că unul sau altul a obosit sub povara greutăților, crezând că nu ar mai putea suporta atâtea încercări și greutăți. Dar Cuvântul Domnului ne avertizează că vor veni timpuri și mai grele. Cu toate acestea copiii lui Dumnezeu nu trebuie să se descurajeze, căci Domnul și Mântuitorul nostru Isus

ne îndeamnă: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”. Luca 21, 28. Și apoi: „Toată puterea I-a fost dată Lui în cer și pe pământ”. Mat. 28, 18. Copiii lui Dumnezeu au un sprijin puternic: Isus Hristos cel crucificat.

Pentru ca să putem să ne adăpăm cu toții din această putere dumnezească, pentru viitor, suntem cu toții invitați a ne aduna în *Oradia-Mare în zilele dela 10 până la 13 August anul cor.*, pentru ca acolo să ne îmbărbătăm din nou, să ne întărim în credință prin ceea ce Domnul ne va vorbi prin servii Săi. Sperăm să avem în mijlocul nostru pe frații Olson, Rasmussen, Raft, Paulini, și toți frații predicatori din Conferința noastră și chiar eventual și alți frați străini din alte țări.

În speranța că ne vom întâlni cu mult iubiții frați și surori din Conferința noastră la Oradia-Mare,

Rămân cu multe și cordiale salutări frățești

În numele

Conferinței Banat—Crișana—Maramureș

Ioan Reit

25 ani dela organizarea Com. A. Z. Ș. din Ghiorok Jud. Arad

Comunitatea noastră din Comuna Ghiorok Jud. Arad a sărbătorit în zilele de 27 și 28 Maiu 1933 jubileu de 25 ani dela organizarea ei. Cu această frumoasă ocaziune s'a organizat un program foarte plin de binecuvântare, la care au participat și Comunitățile vecine, ca: Covăsânți, Cuvin, precum și Corul și Tineretul Comunității Arad.

Acum 25 ani a pătruns în acea localitate lumina Evangheliei și Solia Adventă și azi Comunitatea Ghiorok stă ca o lumină și o laudă a Celui ce iubind pe oameni atât de mult a dat pe unicul Său Fiu, pentru mântuirea omenirii pierdute.

Fratele Tușa și fr. Sulyok ne-au făcut un scurt istoric al Comunității Ghiorok, și cu toții ne-am amintit cu drag de acei bărbați ai lui Dumnezeu cari s'au obosit răspândind vestea cea bună a revenirii Domnului prin aceste localități în decursul celor 25 de ani trecuți. Primul care a lucrat a fost fr. Huenergart, după dânsul a venit și a lucrat cu bărbăție frații: Paulini, Seefried, Cristof, F. Mateescu, Constantin Popescu, Zeiner, iar apoi după războiu: Fr. Tușa, Herman, Manchen, Gaspar,

etc. De asemenea toți membrii credincioși și plini de zel ai Comunității Ghiorok au făcut ca prin munca și zelul lor să pătrundă lumina Evangheliei și în alte Comune vecine în decursul celor 25 ani trecuți. Ei au adus cu toții mari jertfe. Un iubit frate a dăruit un loc frumos de casă, iar toți ceilalți membri cu multă dragoste au contribuit la clădirea unei frumoase case de rugăciune, care stă ca o mărturie a credinței lor tari.

Mult popor din Ghiorok a participat la această serbare măreață. Acei ce acum 25 ani erau copii, astăzi sunt bărbați credincioși, și martori ținând sus lumina Evangheliei și răspândind-o cu mult zel peste tot.

Cu această ocazie ținem cu toții să transmitem tuturor fraților lucrători ai Evangheliei cari în decursul celor 25 ani au lucrat pentru prosperarea Comunității Ghiorok, multe și cordiale salutări frățești, asigurându-i că lumina aprinsă de ei este mereu în creștere.

Tuturor dorim multe și bogate binecuvântări cerești.

Ioan Reit.

CUM POT SA SE DISTRUGA COPIII NOȘTRI

(12 puncte)

1. DAND COPILULUI TAU TOT CEEA CE CERE.

Sunt unii oameni și cei mai mulți, adică majoritatea oamenilor, cari sunt înclinați a da copilului lor tot ceea ce cer, pentru a-le satisface toate dorințele și poftele. Acesta este cel mai mare rău și cel mai urît obicei care poate să strice caracterul unui copil. Satisfacerea acestor dorințe, dă loc să se nască altele și astfel copilul crește cu aceste deprinderi și când nu vei mai avea posibilitatea de a-i satisface plăcerea atunci se vor vedea roadele acestui obicei și îți va răsplăti cu nemulțumire.

Atunci zadarnică va fi bătaia, muștrarea, toate vor fi fără de nici un rezultat. În privința acestui lucru trebuie să fim foarte prevăzători și puțin mai constrângători pentru a nu obișnui pe copiii noștri cu un astfel de obicei.

2. SPUNAND COPILULUI TAU CA ESTE INCAPAȚINAT ȘI NU-L POȚI BIRUI.

Oamenii în general iubesc pe copiii lor așa de mult încât îi lasă de dimineață până seara în voia soartei lor, în care timp se găsesc în tovărășia copiilor destrăbălați și răi, de unde vor învăța tot felul de lucruri și vorbe murdare. Copilul lăsat liber își va găsi ocupație. El va ajunge să nu mai asculte de părinți și gândul lui îi va fi mai mult la joacă.

În privința aceasta mamele să fie cât se poate de precaute, dar de multe ori mamele ajung la desperare și în momentele acestea aruncă cuvinte pripite ca: încăpățânatule, îndărătnicule, ș. a., dar ea uită că nu și-a făcut datoria de educatoare dela început. Copilul devine mai încăpățânat, mai răutăcios și de aci e vai de copil și e vai de părinții, care nu și-au făcut datoria. Iată ce scrie în privința aceasta fabulistul V. Militaru:

„In răsfăț de-ți crești copilul și-l lași zilnic fără
[frâu,
Tu ai semănat neghină, socotind că sameni grâu!
De trei ori vai fie mamă, în asemeni greș—că mâine
Vei mânca, muiată'n lacrimi, cea mai otrăvită
[pâine!“

3. LASAND SA VADA COPILUL CA TATA ȘI MAMA SUNT DESBINAȚI DIN CAUZA LOR.

De multe ori se observă aceasta în unele fa-

milii și chiar în cele mai multe, unde copiii sunt sburdalnici, ba de multe ori obrasnici, cazuri în cari este necesară muștrarea. Dar de multe ori părinții nu sunt de comun acord la aceasta. Adesea unul dintre părinți, tata ori mama este mai aspru, mai sever și vrea să pedepsească copilul pentru greșelile lui, pe când celălalt se opune unei asemenea severități și chiar când este vorba de pedepsire.

Pe tema aceasta se dă naștere la discuții, destul de serioase. Copilului atât îi trebuie să vadă că părinții sunt părținitori și începe să se desviovătească și să-și facă singur dreptate. Lucruri de felul acesta nu sunt permise între părinți. Să căutăm pe cât este posibil să evităm asemenea discuții în fața copiilor. Părinții trebuie să fie una în ce privește răsplătirea unei fapte bune a copilului și la pedeapsă la fel.

Dacă între părinți se ivesc asemenea neînțelegeri, să se retragă din fața copiilor, ca astfel copilul să nu fie martor la asemenea scene. Ei vor căuta în ascuns să aranjeze lucrurile cât se poate mai bine. Nu este spus nicăeri să nu iubești copiii; asemenea cazuri de discordie între părinți în fața copiilor au adus rezultate triste.

4. SPUNAND COPILULUI TAU CA ESTE BUN ȘI ÎNȚELEPT CAND FACE RAU.

Majoritatea locuitorilor dela orașe și mai puțin la țară, își iubesc copiii lor până la extrem, făcând din ei un fel de idol. În această iubire față de copiii lor, părinții își permit să spună când sunt și alte persoane de față că copilul lor este bun și înțelept, chiar când face un lucru nepotrivit. Când copiii fac lucruri bune este frumos și nobil a-i încuraja să facă și mai departe la fel; dar când ei săvârșesc anumite lucruri nepotrivite și dacă părinții spun un cuvânt de aprobare, atunci asemenea tați și mame sunt o pricină de cădere intelectuală și morală. Prinț'o astfel de laudă sau aprobare la lucrurile necuviincioase se dă naștere la un spirit satanic în ei să facă și mai departe la fel.

Datorită acestor încurajări vedem azi majoritatea tineretului cu mâinele în lanțuri, înfundând cârciumile și toate localurile ordinare, precum și pușcăriile și închisorile. Aceste stări de lucruri se întâmplă din cauza relei educații primită dela părinți.

5. LASAND SA VADA COPILUL CA TATA ESTE UN TIRAN ŞI NU ŞTIE DECAT SA BATA.

Criticile din partea unuia sau altuia dintre părinţi în faţa copilului trebuie înlăturate. O asemenea critică în faţa copilului nu este permisă, şi nici să se obişnuască să se zică despre tata că aşa este pentru un moment dar pe urmă îi trece. Nu lăsa pe copii să vorbească de rău pe părinţi. Iată ce spune V. Militaru în cartea „Vorbe cu tâlc“, p. 14.

Pe copil să-l ții în frâne
De vrei, om, la toți să placă;
Nu-l lăsa, orice, să 'ngâne,
Nu-l lăsa, orice, să facă;
Nu-l lăsa, după plăcerea-i, unde vrea el să se
[ducă....

Din același lemn se scoate și icoană, și măciucă!
Dacă părinții se disprețuesc în fața copiilor,
copiii vor crește cu această deprindere și vor
face și ei la fel.

6. TATA ARATAND PRIN PILDA SA CA SUNT DISPREȚUITE CUVINTELE MAMEI.

Generația secolului al 20-lea este foarte sensibilă și la cea mai mică mișcare părinții au ciocniri de cuvinte când copiii sunt de față. Aceasta este încă o greșeală care ar trebui înlăturată. Mulți copii văzând pe tații lor că își bat jocoresc sofiile, socotesc că e bine să facă în felul acesta. Copiii ajung și ei familisti și vor imita exemplul părinților lor.

Din tinerete copiii observă pe părinții lor în cele mai amănunte mișcări. Lucrul de dorit este ca părinții să dea pildă copiilor lor în ceea ce privește lucrurile bune, pentru ca mai târziu să se poată bucura de ei, ajungând a fi bărbații de mâine.

7. NEFIIND ATENT CARI SUNT CAMARAZII CU CARI SE JOACA COPILUL TAU.

În direcția aceasta avem foarte multe de observat și mult de lucru. Noi trebuie să observăm cari sunt camarazii de joacă ai copiilor noștri. Avem exemple destule cari s'au petrecut în realitate.

În Australia era o familie distinsă, un om nobil, care avea o fetiță de 16 ani. Dela o vreme această fetiță era mereu tot bolnavă. Părinții au chemat medicii, dar nici unul nu i-a găsit adevărata cauză. După un timp fetița a murit și boala a rămas tainică. Tatăl fetiței a cerut medicului să-i facă autopsia: Ajungând la stomac de acolo a ieșit un șarpe mare. Doctorii au întreat pe părinți unde a fost copila. Atunci părinții au istorisit că fetița a făcut o excursie și a băut apă dintr'un izvor și probabil de acolo a înghițit șarpele, care i-a cauzat moartea. Trebuie să ne ferim a lăsa pe copiii noștri să meargă cu oricine și în orice loc.

Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.

8. LASAND PE COPILUL TAU SA CE-TEASCA TOT CE-I CADE ÎN MANA.

Tineretul zilelor noastre este influențat foarte mult de cetirea cărților cari au tendința să otrăvească mintea și sufletul. Aceste cărți sunt romanele și cărțile cu porniri josnice. Prin cetirea acestor cărți tineretul nostru de azi devine după cum este conținutul lor. Lucrul cel mai bun și mai recomandabil este ca să ferim pe copiii noștri de asemenea otrăvuri, punându-le în mâinele lor literatură cu caracter moral și educativ.

Dumnezeu, mama, tatăl și o literatură sănătoasă sunt patru factori principali pentru educarea copiilor.

9. INGADUIND COPILULUI TAU SA UMBLE PANA TARZIU PE STRADA.

În acest punct greșesc părinții, atât dela oraș cât și dela țară. Lucruri de felul acesta se întâmplă în toate părțile fără deosebire de clasă. Din cauza unui asemenea rău neobservat din partea părinților, tinerii rămân noaptea pe la cârciumi, taverne, cinematografe și prin locuri de prostituție și în curând îi vezi luând drumurile pușcăriei și apoi către cimitir. Metoda cea mai bună este ca atunci când vine seara copilul să se culce astfel fiind păzit de primejdiile cari îl amenință.

10. GANDINDU-TE NUMAI LA AVERE CA FIIND DE MAI MARE BINECUVANTARE DECAT MORALA; DAND BANI COPIILOR TAI ORI DE CATE ORI DO-RESC.

Lucruri de felul acesta se întâmplă foarte des, boala aceasta s'a întins și între A. Z. Ș. făcând și ei la fel cum face lumea. În asemenea cazuri trebuie să fim foarte prevăzători. Lucrurile se întâmplă exact. Bani sunt rădăcina tuturor relelor și copiii de timpuriu încep a-și strânge bani deoparte, lucru acesta l-au văzut la părinții lui, care probabil pun mai mult temei pe avere decât pe morală. În felul acesta nu este bine să fim o pildă rea pentru copiii noștri, arătându-le lor că mai mult face averea decât moralitatea. Iubiți părinți, mame și bunici nu dați copiilor bani la fiecare ocazie. S'a văzut că de cât ori copiii fac câte un serviciu, tata bagă mâna în buzunar și dă bani copilului. Lucrul acesta nu este logic, copilul trebuie să fie educat a face un serviciu din iubire, nu cu plată.

În cazul contrariu când copiii fac economii, și se întâmplă un caz grav în familie atunci se face apel la copii și dacă ei simt iubire față de părinți vor fi foarte bucuroși că au dat un ajutor. Bani pe care copiii îi pun la o parte e bine să-i folosească pentru lucruri bune ca: pentru Școala de Sabat și alte daruri, dar în privința

aceasta trebuie să aibă o educație mai dinainte. Un alt rău este ca copiilor să li se dea să aibă de toate din belșug. Copilul trebuie să simtă greutatea și nevoia de mic. Avem exemple pe Isus și pe Moise. Astfel de copii sârguincioși pentru lucruri bune vor fi o adevărată binecuvântare a Domnului.

11. NEAVAND NICIODATA TIMP PENTRU COPIII TAI IN ORELE LIBERE.

Mamelor cari sunt educatoare de copii li se adresează îndeosebi acest punct. Unele educatoare (mame) stau ore întregi de vorbă cu vecinele lor, dar pentru creșterea și educarea fiilor lor nu au timp să le dea învățături și educația necesară. Fiecare mamă care stă permanent între copii, trebuie să-i supravegheze pe fiecare zilnic, dându-le instrucțiuni și spunându-le câte o istorioară sau cetindu-le ceva frumos din cărți morale și educative. Sunt unele mame cari cu anii nu spun nimic copiilor lor, ci aruncă numai blesteme și cuvinte nepotrivite. Dacă vrem să avem copii educați trebuie să îngrijim de ei. Tații când vin seara dela lucru, sau în Sabat, să-și ia timp pentru copii povestindu-le istorioare frumoase. Dacă este necesar, părinții să se joace cu copiii chiar în lucrurile lor mici, și atunci ei vor simți o mare bucurie, crezând că și părinții sunt copii la fel cu dânsii.

12. PEDEPSIND FARA MILA PE COPIL PENTRU O GREȘEALA MICA SAU INGADUIND GREȘELILE CU VOINȚA.

Când copilul greșește și face un neajuns părinților nu trebuie pedepsit, ci trebuie să-i spunem că nu este bine să facă lucrul acela altă dată. Când face o greșeală mai mare, atunci este necesară muștrarea. Dacă am spus copilului ca să nu facă un lucru care este rău, căci va fi pedepsit, și dacă l-a făcut cu voință liberă, trecând peste cuvântul părinților, atunci neaparat trebuie să primească pedeapsa cuvenită. Dacă nu-l pedepsim, copilul face și repetă mereu aceleași lucruri, spunând că tata doar zice că-l pedepsește, dar nu face așa cum zice, și copilul te consideră ca mincinos.

Prelucrare după M. G. de Gh. Gherase.

RECOMANDAȚIE:

Pentru preschimbarea stocului actual de cărți mari, în vederea tipării altora cu conținut nou, facem cunoscut membrilor Comunităților noastre că acordăm un rabat de 50%, pentru cumpărăturile contra numerar sau ramburs, la:

Timpul în lumina profețiilor legată înainte			
	Lei 200	Actual	Lei 100.—
Idem broșată	„ 140	„ „	70.—
Parabolele Domului Hristos			
	legată	„ 200	„ „ 100.—
Idem broșată	„ 140	„ „	70.—

La comenzile în provincie se mai adaugă spezele de porto.

Folosiți această ocaziune favorabilă pentru Dvs. și prietenii Dvs. de a vă procura aceste admirabile cărți.

EDITURA.

Anunț

Caut om de serviciu dela țară cu bune recomandări din partea presbiterului Comunității, pricepându-se și la îngrijirea vitelor și la agricultură.

Adresa: Fică Dumitrescu

Cioara Doicești

Jud. Brăila.

NECROLOG

Sora *Maria C. Andrieș*, soția fr. secretar-Casier al Conferinței Moldova de Nord, de ani 48, primind legământul în anul 1912 în Comunitatea Galați, a adormit, după o scurtă dar grea suferință, în ziua de 20 Mai a. c. ora 15.

Cu o zi înainte subsemnatul am vizitat pe sora suferindă, și după rugăciunea pe care am făcut-o împreună, sora a rămas liniștită având credință că Domnul și Mântuitorul Isus a împăcat-o cu Dumnezeu; din acel moment sora n'a mai vorbit, ci s'a încredințat în mâinile lui Dumnezeu.

A fost o soră credincioasă, o soție harnică și o mamă mult iubitoare.

Immormântarea a avut loc luni 22 Mai a. c. după amiază. Cortegiul a fost compus din toată Comunitatea, corul Comunității, prieteni precum și alte suflete doritoare de a participa și cari au auzit Cuvântul lui Dumnezeu.

Prin cuvântările ținute atât la domiciliu cât și la cimitir, s'a insistat din Sf. Scripturi asupra vremelniceii omului, și a veșniciei Cuvântului lui Dumnezeu precum și asupra despărțirii care este dureroasă dar trecătoare, și a întâlnirii cu Domnul Hristos, când nu ne vom mai despărți pe vecie.

Sperăm pe temeiul făgăduințelor Cuvântului, și potrivit credinței, să vedem pe Sora la învierea cea dintâiu, când Domnul Hristos va veni în glorie pe nori să-și adune pe aleșii Săi.

Iași.

Gh. Stănescu.

Copila *Maria P. Panait*, în etate de 2 ani și 2 luni, a adormit în Domnul. Părinții ei au rămas cu nădejdea cea frumoasă că la revenirea lui Isus, vor primi în brațe pe scumpa lor copilă.

Iași

V. Tolan.

Copilul *Anghel M. Bulumac* din Com. Țigănești în etate de 8 ani a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 16 Mai. Cu ocazia immormântării s'a făcut o neașteptată lucrare. Sute de persoane au luat cunoștință de adevărata datorie a creștinului și răsplata unei drepte credințe. Sperăm că Domnul îl va învia la revenirea Sa.

I. Tachici.